

Net als in de film

Ze gunden hun kinderen natuur en ruimte, en dus vertrokken ze. Met een camera en iedereen een eigen rugzak. Het avontuur tegemoet.

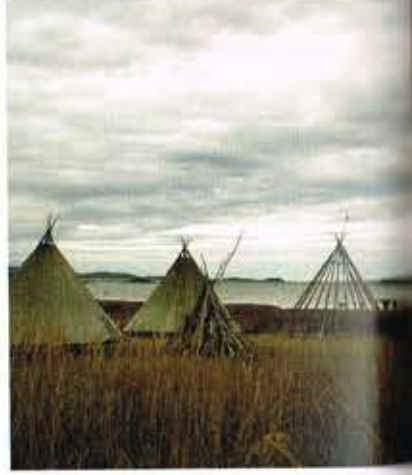

Elf jaar geleden vertrok Rolf Winters met zijn vrouw Renata Heinen en hun kinderen Zoeli, Sky en Levy, toen 7, 4 en 2 jaar oud, naar de bossen van Lake Michigan. Na een paar jaar ontmoetten ze daar een wijze medicijnman, die hen inspireerde om rond te reizen, op zoek naar eeuwenoude wijsheden. Deze spirituele reis resulteerde ook in de indrukwekkende documentaire *Down to Earth*.

Rolf Winters: "Al dagen zaten we op elkaar gepropt in een busje, rijdend over de uitgestrekte vlaktes van Australië. De kinderen hadden er al snel schoon genoeg van, maar de sjamaan die we hadden ontmoet, wilde ons graag meenemen langs de heilige plekken van haar stam. Alleen dan zouden we haar mogen filmen voor onze documentaire. Op de vijfde dag zaten de kinderen eindelijk even buiten de auto te spelen, toen de sjamaan voor de zoveelste keer iedereen weer de auto in bonjourde om verder te gaan. We kregen er een steeds minder goed gevoel bij: deze vrouw was alleen met zichzelf bezig. We besloten haar niet te filmen, tot grote ergernis van de kinderen. Waren dan al die dagen in een hobbelend busje voor niets geweest? Een prachtige kans om met elkaar te praten over luisteren naar je hart, vertrouwen op je intuïtie en het feit dat dingen soms gewoon tegenvallen. Een dag later kregen we geheel onverwacht toestemming om een week later op een afgelegen eiland bij de Aboriginals te filmen." →

'We hadden altijd haast en sjeesden onze kinderen in de bakfiets de hele stad door'

Roer omgooien

"Ons leven in Amsterdam was heel comfortabel: een mooi huis, een goed inkomen en drie gezonde kinderen. Toch knaagde er iets. We hadden altijd haast en sjeesden onze kinderen in de bakfiets de hele stad door. We wilden onze kinderen meegeven dat je altijd je hart en intuïtie kunt volgen, terwijl op school het verstand in het middelpunt stond. Natuur en ruimte, dat gunden we onze kinderen. Wat zouden we ervaren als we uit de rat race zouden stappen? We zochten al een tijd naar een nieuw thuis in de natuur, toen we via een zakenrelatie de kans kregen om kennis te maken met clan Native Americans in Noord-Amerika. Daar viel alles op zijn plek: de ruige natuur en de manier waarop de Indianen in verbondenheid met de natuur leefden, maakten diepe indruk. We verkochten alles wat we hadden en startten met de bouw van een houten huis, diep verscholen in de bossen bij Lake Michigan. De eerste maanden hadden we geen stromend water of elektriciteit. We kookten simpele maaltijden op open vuur en wisten ons door een duik te nemen in het meer. De kinderen klommen in bomen, zwommen in het meer en verzorgden onze, steeds groter wordende, dierschare."

Leren in de blokhut

"Een oude blokhut toverden we om tot school en een avontuurlijke Amerikaanse professor liet de universiteit voor wat het was en trok bij ons in. Elke ochtend om acht uur startte zij de schooldag door met de kinderen een wandeling te maken door de bossen. Daar leerde ze de kinderen diersporen te traceren, een weerrapport te maken en planten te herkennen. Terug in de blokhut was het tijd voor reken- en taallessen en werkten ze samen met de kinderen van de Indianen aan allerlei projecten. De ene maand resulteerde dat in een theaterstuk over Rainbow Wings, een vogel die de mensheid wijst op hun verwoestende manier van leven, de volgende maand doken ze in de wereld van de Griekse oudheid. 's Middags waren de kinderen vaak te vinden in de schilderstudio van Renata. →

Achter een bal aan

"We woonden al drie jaar in het bos, toen we medicijnman Nowaten ontmoetten. Onder de indruk van zijn wijsheid, gingen we zo vaak als we konden bij hem langs. Als leider van de stam keek hij bij elke beslissing generaties vooruit: heeft deze keuze ook een positief effect op het leven van mijn achterkleinkinderen? Langzaam ontstond het idee om op zoek te gaan naar andere earth keepers: sjamanen, medicijnmannen en stamhoofden die in verbinding leven met de natuur. Hoe mooi zou het zijn als we de inzichten van deze mensen zouden kunnen delen met een groter publiek? Met een camera en ieder een eigen rugzak, trokken we naar de meest afgelegen plekken. Als Renata en ik kennismaakten met de tolk, renden de kinderen al samen met de lokale kinderen achter een bal aan. Waar ze kwamen, maakten ze meteen vrienden. We maakten ceremonies mee bij de San in de Kalahariwoestijn en woonden een poosje in het hart van de Ecuadoriaanse Amazone. De kinderen hadden een enorm vertrouwen in de lokale gidsen. Zo sprongen ze tijdens een boottocht over de amazone zonder twijfel de gids achterna voor een verkoelende duik. Renata en ik keken elkaar aan en konden alleen maar denken aan de alligators en piranha's die we de avond daarvoor in het water hadden gezien. Toen we het er 's avonds met elkaar over hadden, zeiden de kinderen: 'Pap, als de gids zegt dat het veilig is om te zwemmen, is het veilig. Je weet toch dat die dieren overdag slapen?'"

Dagboek bijhouden

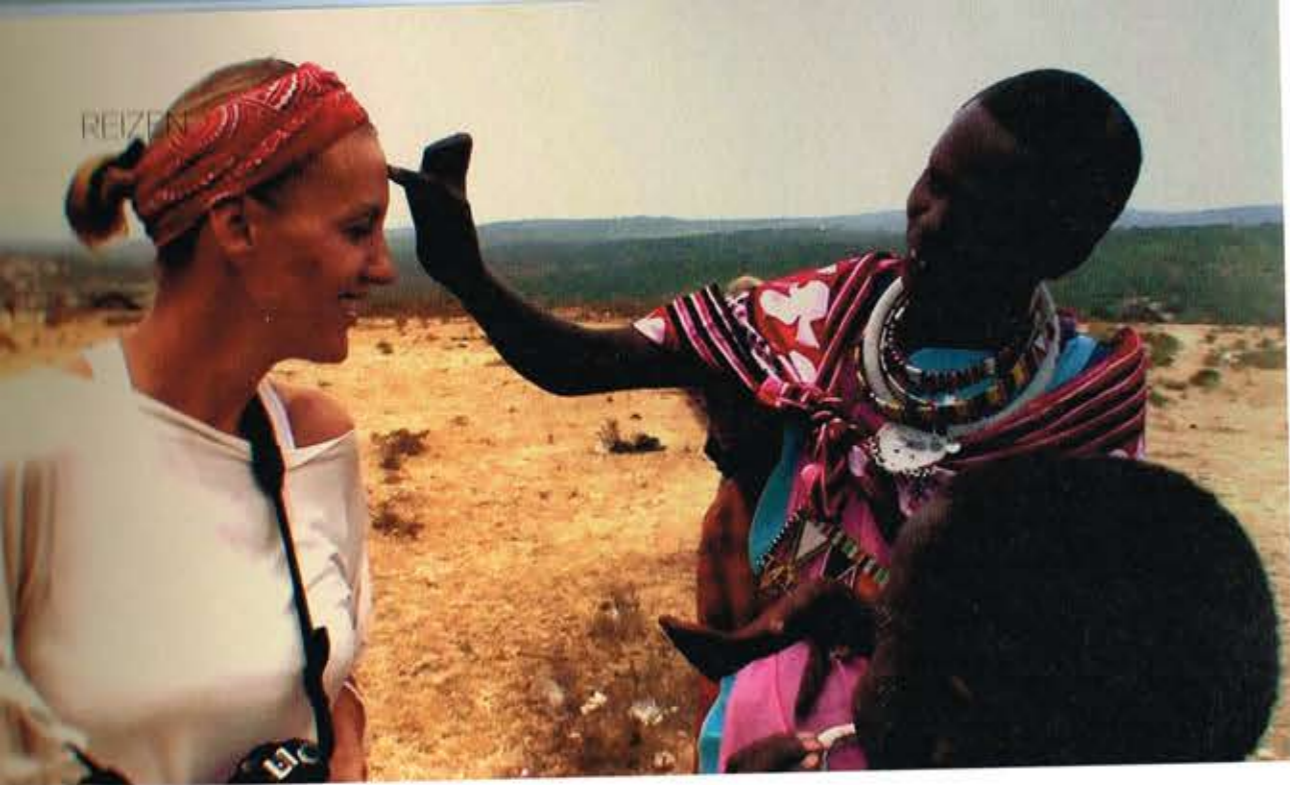
"Twee maanden lang verbleven we op een onbewoond eiland bij een oude Aboriginal-medicijnvrouw. We hadden onze tenten opgezet in de kleine nederzetting en aanvankelijk kookten we op een vuurtje ons eigen eten, maar al snel kwamen er mensen mee-eten. Binnen mum van tijd waren onze levens met elkaar verweven. Naar de kinderen hadden we geen omkijken, die waren van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan het spelen met de lokale kinderen. Ter ondersteuning, vooral ook als we moesten filmen, namen we een Australische lerares mee op reis, die samen met de kinderen elke dag aan Engels en rekenen werkte. →

speelden ze met hun vrienden verstoppertje in het bos of maakten ze samen met de Indianen een drum of een shaker. We leefden in het ritme van de seizoenen. In de herfst hielp iedereen mee met de voorbereiding op de barre winter: houthakken, de oogst uit de moestuin inmaken en de vriezer vullen met voldoende voorraad. Hartje winter stonden we vaak samen met onze vrienden van de Indianenstam op het bevroren meer te vissen. Als ik daar samen met mijn kinderen stond, voelde ik zo sterk dat we er goed aan deden om hier te wonen. Samenwerken met de natuur en in balans ermee leven, dat leer je niet uit een schoolboek."

**'In balans leven met de natuur,
dat leer je niet uit een schoolboek'**

‘Een oude blokhut toverden we om tot school’

Renata gaf de kinderen daarnaast de opdracht om in elk land de lokale cultuur, het eten, de oude gebruiken en de natuur te bestuderen. Elke dag namen ze de tijd om hun bevindingen in een dagboek op te schrijven, vaak geïllustreerd door natuurvondsten of tekeningen. De avond voor elk vertrek, presenteerden ze alles wat ze hadden geleerd aan ons en de mensen bij wie we op bezoek waren.”

Aandacht voor elkaar

“Hoe langer we onderweg waren, hoe meer we merkten dat de wijsheid van alle *earth keepers* in de kern op hetzelfde neerkwam: luister naar je hart en zorg goed voor de aarde. Toen we terug waren in de bewoonde wereld, was het best lastig om die boodschap te blijven toepassen. Voor we het wisten schoten we weer in een gehaaste modus en verminderde aandacht voor elkaar. Nog steeds zoeken we elke dag naar de balans tussen het functioneren in de maatschappij en het naar binnen keren voor de broodnodige rust. Al tijdens de reis hoorden we dat we ons niet definitief in Amerika mochten vestigen. We besloten in een groene omgeving in Zuid-Engeland te gaan wonen, waar de kinderen naar de Vrije School konden. Het is moeilijk om aan te wijzen hoe ons avontuur de kinderen heeft gevormd, maar het is mooi om te zien dat ze allemaal op hun eigen manier vormgeven aan wat ze hebben meegemaakt. In de tuin hebben we een *sweat lodge* staan, een soort sauna die de Indianen gebruiken voor spirituele rituelen. Op een dag

zaten we samen met een bevriende Indiaan in de *sweat lodge*, toen Zoeli hem vroeg of hij samen met haar een bijeenkomst wilde leiden voor haar vrienden. Een aantal ouders van kinderen uit haar vriendengroep zijn gescheiden of overleden en Zoeli wilde graag iets voor ze betekenen. Al gauw stonden haar vrienden op de stoep en in de *sweat lodge* kregen ze allemaal de kans om hun verhaal te vertellen, zonder dat er werd geoordeeld. Uiteindelijk draait alles om echte aandacht. Aandacht voor de natuur, voor de zachte fluisteringen van je hart en voor elkaar.” ♦

Voor meer informatie over o.a. filmvertoningen, zie www.downtoearthfilm.com